

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ !...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στό Μπαλιέ, κοντά στον "Άγιο Γιάννη, πάνω σ' ένα κατάφυτο λόφο, έγκλιθάνταν, σέ μια πολυτελή βίλλα, ένας γηραιός βασιόπλουτος κύριος, ο Έκπικτωσ "Ινδός πρίγκιψη "Ολκάρ, και ή άνεμιά του Σιμώνη τ' "Ιλοά, μία νέα μέ νερατζένια άμορφιά. Έχουν έρθει από τίς "Ινδίες χάρην τής θ' γείας τής Σιμώνης, ποδαι λεπτή, ντελικάτη κι' εδέραιστη σαν λουλούδι τής σέρας.

Γιά νά έχη συντροφιά ή Σιμώνη καλει από τή Μασσαλία μία φτωχή εδελάφρη τής, τή Ζερμαίν, μέ τή μητέρα τής. "Η Ζερμαίν ένε έπίσης ωραία, γεμάτη δροσάια και όγια.

"Η Σιμώνη, που είνε κιάλα άραβωνισμένη, άνοιγει στη καρδιά τήν καρδιά τής. Τής λέει πως τήν βασανίζουν μάρες προαισθήσεις. Ένας φακίρης τής ελεπε, στις "Ινδίες, πως θά πεθάνη νέα, πως θά προδοθή στην άγάπη τής, πως θά πεθάνη γιά τήν άγάπη, πως ή μικρή, τρυφερή τής καρδιά θά σπασή σέ χιλιά κομμάτια...

Πριν έρθη στη Γαλλία ή Σιμώνη γνώρισε στις "Ινδίες τόν ύποπλοίαρχο τού Γαλλικού Ναυτικού Κάρλο Κερβάλ, ο νέος έρωλασένετο στό παλάτι τού βασιού τής. "Η Σιμώνη τόν συμπαρέθε από τήν πρώτη στιγμή πού τόν είδε. Σιγά-σιγά δέ ή συμπαρέθε τής εξελίχθη σέ φιλοερό έρωτικό πάθος. Κανείς δέν έξερι τίποτα σχετικώς, ο Κερβάλ δέν ύπομιαζέτο τό ελάχιστο. Τήν ήμέρα όμως πού πρόκειται νά φύγη, ή έπισηνή τής άναχωρήσους του άναστασάνε τή μικρούλα Σιμώνη. "Η έρωτοεπιτημένη κόρη πέπειε άρρωστη βαρειά. Καλούνται οι καλύτεροι γιατροί και θλάνουν όρι ή δίσ ντ' "Ιλοά είνε καταδικασμένη νά πεθάνη. Μόνον μία μεγάλη χαρά μπορεί νά τήν σώσει. "Ο θεός τής πρίγκιψη "Ολκάρ τά καταλαβαίνει τότε δια και μέ δακρυρομένα μάτια άποκαλύπτει τό μυστικό τής Σιμώνης στον Κερβάλ. "Ο Γάλλος ύποπλοίαρχος βρίσκει σέ εδωκόλη θέσι, δέν αγαπά τή Σιμώνη, δέν φταίει αυτός γιά ή τι συνέβη. Μά και δέν μπορεί νά φύγη και νά τήν σκετάση μέ τήν άδιαφορία του, Μένει λοιπόν, κι' ή μεγάλη σότη χαρά σώζει τήν Σιμώνη. "Ετσι οι δύο νέοι θεωρούνται πεία μηποτευμεία και άποφασίζουν νά συναντηθούν στη Γαλλία, όπου θά έγκατασταθή γιά τήν όγεια τής ή δίσ ντ' "Ιλοά. "Ο Κάρλος φεύγει κατόπι κι' έπειτα από μνημόν χωρισμό έκαστέρλοικε τή Σιμώνη στό Μπαλιέ. Μά, άλλοίμονο... "Εδώ ή νέα, πρίγκησα στην άγκαλιά του μέ λαχτερών αυτός δέν νιώθει γι' ατό τή καμιά συμπάθεια, καθόλου άγάπη...

κείνο πλάσμα άποκοιθίσε καθημερινώς νέα θέληγτρα, πού τής έλειπαν ως τότε. Τά μάτια τής πού πάνταν έξασκούσαν μία άλλόκοτη γοητεία και σ' αυτά ένυπλοχε τό μυστικό τής παράδοξης καλλονής τής. "Ακούσες νά τήν κυττάξη κανείς κατάματα γιά νά ώρσοη ένα είδος ζάλης, ένα είδος λίγγου, κάτι σαν γλυκό και έπικίνδυνο μεθύσι.

"Η Ζερμαίν έντομιαζέδ ελεχε κατακτήσει δια τήν έμιαστοσήν τής Σιμώνης και ήξερε δια τήν τή μυστικά, άκόμη κι' εκείνη πού έκορυθε στα βάθη τής καρδιάς τής. "Υπήρχαν μάλιστα στιγμές, πού ή μικρή έξαδελή τής έσανέρινε δλους τής τοίς πόνοις κι' όλες τής τίς πάρες. "Όπως δέ ελαμε, ο μεγαλύτερος πόνος τής Σιμώνης ήταν ή άμφαβολία τής γιά τήν άγάπη τού άραβωνιστικού τής.

Στήν άρχή ή Ζερμαίν προσπαθούσε νά τήν παρηγορήσει και τής έλεγε:

— Είσαι τρελλή, καίμηνη... Παραφέρεσαι από τή φαντασία σου και θεωρείς τά όράματά σου ως πραγματικώτερες.

"Η Σιμώνη τότε κοινοίσε θλιερό τό κεφάλι τής κι' άπαντούσε:

— "Όχι, Ζερμαίν, δέν είν' έτσι όπως τά λές εσύ... Αλλά πού άκουσα τώρα από τό στόμα σου τά ελεχε σκεφτεί και μόνη μου πρίν.

"Εξήγησα νά πείω τόν έαυτό μου ότι ατία τού μαρτυρίου μου είμαι έγώ ή ίδια κι' ασθάβητρα πραγματική άθρία γιά τόν έαυτό μου. Μά δέν είν' αλήθεια αυτό, Ζερμαίν, δέν είν' αλήθεια. "Ο Κάρλος δέν είνε ειλκρινής μαζί μου. "Όταν βρόσκουμα κοντά του, νιώθα δέτι άνάλογο μέ τό θεμασιμένο πού άγγίζει ένα κομμάτι χέρου μαριάρου. Έγώ λοιπόν είμαι ο άρρωστος κι' εκείνος είνε τό μόρασο. Τόν αγαπά μέ πάθος, μέ φλόγα, μέ πυρετό. Μά εκείνος είνε άδύνατο νά μ' αγαπά σέ τέτοιο βαθμό. Αλλά μήπως αυτό είνε σφάλμα δικό του; "Όχι, βέβαια... Μονάχα έγώ φταίω, πού τόν αγαπά τόσο πολύ... Ναι, έγώ φταίω, μόνον έγώ, Θεέ μου!... "Αχ, άν ήξερες, άν ήξερες, Ζερμαίν, πόσο τόν αγαπά!...

Τις στιγμές αυτές ή Σιμώνη ανάλυταν σέ πικρά δάκρυα κι' έκορυθε τό κεφάλι μέσα στον στήθος τής έξαδελής τής. "Όταν τέλος πάνταν έτελειωναν ή έξεμολογήσους τής μικρής έρωτευμένης, ή Ζερμαίν εβουκαε τήν ενκαμιά νά άπονορηθή και νά άναζητήσει μία άπίοιρη γωνιά γιά νά συλλογιστή τούς δικούς τής τούς πόνους.

Κρυδόνταν τό πού άπίοιρο μέρος τού κήπου κι' έκλαιγε κι' ατή μέ τή σειρά τής. "Εκλαιγε γιάτι άγαπούσε. "Ο έρωτας φούτωσε στην καρδιά τής άξιαφα, χωρίς νά τό θέλη...

"Αγαπούσε... "Αγαπούσε τρελλά, κι' όμως ο έρωτας τής ήταν μία άμαρτία, μία προδοσία, ένα εγκλημα.

Γιά νά πραγματοποιηθούν οι πόθοι τής καρδιάς τής έπρεπε νά κείνη τό μεγαλύτερο κακό τής ζωής τής, ένα φρικτό κακοφρήμα. "Επρεπε νά σκοτώσθ!... "Επρεπε νά φανή άχάριστη. Γιατί αγαπούσε τόν ίδιο άνθρωπο πού αγαπούσε κι' ή έξαδελή τής. Τόν άραβωνιστικό τής Σιμώνης, Τόν Κάρλο Κερβάλ!...

"Α, ήταν τρομερό αυτό, ήταν άπαίσιο...

"Αν ή Σιμώνη τό καταλάβαινε, θά πέθανε άτ' τόν πόνο τής.

Γιατί νά γεννηθή τό μυστήριο αυτό στην καρδιά τής; Δέν έφταγε σκεδόν ή ίδια γι' αυτό. "Εφτασε ή πρώτη ματιά, ή πρώτη λέξη, ή πρώτες ήμέρες πούτρησε πλάϊ στον Κερβάλ, στην έπαυλη, γιά νά νιώσθ γι' αυτόν άκατανίκητο πάθος, άγάπη βαθεία και φλογερή.

"Από τήν πρώτη μέρα πού ή Σιμώνη τής σούτησε τό μυστήρη τής, ο Κάρλος φρέθθηκε στη Ζερμαίν μ' έξαιρετική καλοσύνη και συμπάθεια.

Κατόπι, όταν τό άπόγευμα ο Κερβάλ μιλούσε μέ τή μητέρα τής, ελεπε στη Ζερμαίν κάτι πού τής έκαμε βαθεία έντύπωσι:

— Δέν σάς βλέπω, ξεροτε, γιά πρώτη φορά, δεσπονίς... "Η Ζερμαίν παραξενεύτηκε.

— Ναι, ναι, έτσι είνε, συνέχισε ο νέος κυττάζοντάς τή μέ συμπάθεια και καλοσύνη. Ζήσαμε άρκετές ήμέρες μαζί δέν είσαστε μικρούλα... Γιατί έρωταζοις τόν πατέρα σας, δεσπονίς...

(Ακολουθεί)

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

"Αν ή Σιμώνη μπορούσε νά διαβάση ατή τή στιγμή μέσα στην καρδιά τού Κάρλου, θά πέθαινε από άπογοήτευσά κι' άπελυσία...

Μά ή αθία νέα δέν ύπομιαζέταν τίποτε. Μεθυσιμένη από έρωτα, τρελλή, από άγάπη δέν χότανε νά βλέπν τόν πολυαγαπημένο τής, νά τό μιλά, νά τόν ρωτά γιά χιλιά δυο πράγματα...

Αίγη όρα κατόπι ή Σιμώνη σούτησε τό μνηστήρη τής στη Ζερμαίν και στη μητέρα τής.

Τί έντυχισημένη πού ήταν τώρα ή μικρούλα Σιμώνη! Είχε κοντά τής τόν λατεντό τής, ή καρδιά τής ξεχειλίζε από έντυχία... Μά κάπου-κάπου, έντελώς Ήφαιρικά, χωρίς νά καταλαβαίνει κι' ατή πώς, μια μαύρη και φαμακερή ύπομια δάγκωμα τής καρδιάς τής. Και τότε τά χείλη τής μηδύριζαν, ένώ ή καρδιά τής έκανε νά χτυπά:

— Μ' αγαπά τάχα όσο τόν αγαπάς; Γιατί τά λόγια του είνε κάπου-κάπου τόσο ψυχρά; Γιατί δέν μέ σφίγγει στην άγκαλιά του όσο νά πνέωσ; Γιατί δέν μέ φιλεί μέ πάθος, μέ τρελλά, μέ παραφορά; ...

Μιά βδομάδα πέρασε από τής άφίξεως τού Κερβάλ. Στην έπαυλη τού πρίγκηπος "Ολκάρ δειε ελεχε χαροίμενοι κι' εδχαριστήμενοι.

"Η Σιμώνη είνε ή χαϊδεμένη, όχι μόνον τών οικείων τής, αλλά και όλων εκείνων πού κατοκούν γύρω άτ' τήν έπαυλη.

Στά περίχωρα ο άνθρωποι τού λαού δέν μιλούν πεία, παρά γιά τήν κούραια μωρή άορστη, τήν όποία έλειπαν νά περνά στους έξοχούς δρόμους άπόσος σ' ένα μεγαλόκαμη άμάξι, πού τό σέρναν δυο όμορφα άλογα μέ κασιτανό τρίχωμα.

"Αν και τό κλίμα τής Γαλλίας δέν ελεχε έπαφεί καμιά βελτίωσι στην ύγεια τής Σιμώνης, ώστόσο, παρά τή σωματική τής κατάρτωσι, ή όμορφιά τής διατηρούσε πάντα τήν πρώτη γοητεία τής. Σέ μερικές στιγμές έξαιρετικώς διαχίσεως κινυόταν στην άγκαλιά τής Ζερμαίν και τής έλεγε:

— Ξέρω βέβαια ότι δέν έπαύνα, αλλά δέν πιστεύω και νάγινω άσχημα. "Ε, τί λές, ξεδελφούλα μου;

Κι' εκείνη τής άπαντούσε:

— Σέ βεβαίω, Σιμώνη μου, πως μέρα μέ τήν ήμέρα γίνεσαι πού όωραία και πού χαριτωμένη...

Κι' αλήθινά, τό ασθενικό ε

"Ηταν τόσο όφραία τίς στιγμές αυτές!...

